

Uitvaart Cees van Gageldonk 30 juli 2007 Munsterkerk, Roermond

Cees van Gageldonk groeide op in het Oost Brabantse Stuivezand. Hij was de derde in een rij van tien kinderen en de oudste jongen. Zijn ouders behoorden, zoals hij het zelf eens zei, “tot de echte arbeidersstand”. Hij was een stevige vent - zal dus niet al te lang ‘Kiske’ genoemd zijn - en hij had een goed stel hersenen. Maar het advies van de hoofdonderwijzer ten spijt, werd ook Cees na zijn lagere school aan het werk gezet, onder het motto: “leren kan hij altijd nog”. Maatschappelijke kennis en betrokkenheid bezat de jonge Cees al in 1930 toen hij lid werd van De Jonge Werkman, afdeling Made. Hij werkte eerst als landarbeider en vervolgens in de zuivelfabriek van Oosteind. In februari 1946 werd hij propagandist bij de R.K. Landarbeidersbond St. Deusdedit, een naam van een heilige die letterlijk betekent “door God gegeven”. Enkele jaren later, in 1949, werd Cees van Gageldonk gekozen tot hoofdbestuurder, een functie die hij tot zijn pensioen, augustus 1975, vervulde. Dagelijks trok hij, eerst op fiets en brommer, later per auto; eerst door West-Brabant en Zeeland en later door Limburg. Tot zijn laatste wapenfeiten behoort de succesvolle leiding van een staking in Zuid-Limburg: applaus en bloemen, en: “Ceesje bedankt!”

Ook na zijn pensioen bleef pa vele jaren actief met name voor het Roermondse veld, onvermoeibaar strijdend voor een rechtvaardigere wereld, geïnspireerd en geëngageerd als altijd. Hij bezat een natuurlijk rechtvaardigheidsgevoel en wist zich daarin gesteund door de katholieke sociale leer, zoals verwoord in de encyclieken van paus Leo XIII en met verve en volle overtuiging uitgedragen door monseigneur Poels. Pa zal bij zijn bezoek aan Rome - samen met ma in 1966, bij de 75^e verjaardag van de encycliek Rerum Novarum - in de Sint Jan van Lateranen met ontzag hebben opgezien naar het beeld van Leo XIII, de grote sociale paus. Maar papier, ook gezegend papier, is geduldig. Wie de rechtvaardigheid zoekt, moet strijd leveren, het is een worsteling. Ook de katholieke arbeidersbeweging leverde strijd. Zoals de opdracht luidt in het boek over de R.K. Landarbeidersbond van J. Loerakker, de grondlegger van St. Deusdedit, het enige boek dat pa uit zijn arbeidzame leven bewaard had en dat een ereplaats innam in zijn boekenkastje: “Inderdaad: een worsteling. Een onafgebroken strijd om de erkenning, dat óók de landarbeider (...) recht heeft op een menswaardig bestaan én op de erkenning als volwaardig bedrijfsgeenoot. Met alle consequenties, die daaruit voortspruiten.”

Pa heeft die consequenties getrokken en bleef betrokken bij de goede zaak, tot het laatst. In 2005 was hij 75 jaar lid van de vakbond, inmiddels het FNV. Ze hebben voor hem een apart lintje moeten bedenken want in dergelijke lidmaatschappen voorziet geen enkele bond. Hij heeft die avond de jonge bestuurders van nu uitvoerig verteld over zijn ervaringen uit lang vervlogen tijden: enthousiast, gesticulerend, inspirerend. Nog maar enkele weken geleden troffen wij hem op zijn ziekbed in het Laurentius, met een gebalde vuist in de lucht: “twaa-luf procent!!!”. Het ging niet over zijn bloeddruk, die trouwens tot aan zijn dood constant die van een jonge man bleef, nee hij had net gelezen in *de Volkskrant*, meer dan een halve eeuw zijn lijfblad, hoe de bazen zich verrijken, ook vandaag de dag: “schande, niewaar?!”

Het boek van Loerakker eindigt met enkele zinnen die precies op pa van toepassing zijn. Ze zouden voor hem geschreven kunnen zijn. Ik lees ze letterlijk voor: “Onze leiders bestaan niet uit mannen, die behoren of behoorden tot de zich steeds meer uitbreidende kring van naar een functie, *om de functie*, verlangende zogenaamde (gestudeerde) personen, maar uit mannen, door onszelf gekozen, *die reeds lang voor hun benoeming*, blijk hebben gegeven niet alleen dat zij de nodige geschiktheid daarvoor bezitten, maar vooral en bovenal dat zij gedreven werden *door liefde voor onze gemeenschappelijke taak* en die het arbeidersleven *uit eigen ervaring* kennen. Blijft dat, dus op deugdelijke gronden berustend, vertrouwen bewaard, dan behoeven wij niet te twifelen, maar zullen we onder Gods onmisbare Zegen ook in de toekomst mooi en vruchtbaar werk verrichten, ten bate van alle werkers is ons bedrijf en in hoogste instantie gericht op Gods Eer en Glorie. En, wees er gerust op: St. Deusdedit helpt ons daarbij”. Tot zover de laatste woorden uit Loerakkers boek.

Het koor zingt nu de voor pa aangepaste communie antifoon “Dominus dabit” van de eerste zondag in de advent. De tekst van de antifoon luidt voor vandaag: “DEUS DEDIT benignitatem et terra nostra dabit fructum suum”; “God heeft ons zijn zegen gegeven en de aarde zal rijke vrucht dragen”: korenschoven, korenbloemen. En het vers luidt: “Iustitia ante eum ambulabit et ponet in via gressus suos” “Het recht gaat voor God uit en baant voor Hem de weg”: Dat was pa zijn werk, en hij heeft het volbracht.